

FELDBRUGGE v. NIZOZEMSKA

(Eur. Court H.R., 29. 5. 1986, Series A no.99)

1. - 20. [Ga. Gaziena Hendrika Maria Feldbrugge, vlagateljica pritožbe, sicer nizozemska državljanka, je okrog leta 1978 zbolela. Ker se ni čutila sposobne za delo, je njena zaposlitev prenehala. 11. aprila je Glavni odbor Poklicnega združenja na podlagi mnenja svojega zdravnika svetovalca odločil, da ga. Feldbrugge preneha dobivati denarno nadomestilo, ki ga je dobivala do tedaj. Vlagateljica pritožbe je podala ugovor Prizivnemu odboru v Haarlemu, čigar predsednik je pridobil mnenje dveh stalnih medicinskih izvedencev. Oba sta ugotovila, da je ga. Feldbrugge sposobna za delo. Predsednik je na podlagi njunega mnenja ugovor zavrnil. Ga. Feldbrugge se je pritožila na Glavni prizivni odbor v Utrechtu, ki pritožbe ni sprejel, saj naj formalna pravila ne bi bila prekršena.]

21. V svoji vlogi Komisiji z dne 16. februarja 1979 se je ga. Feldbrugge sklicevala na 1. odstavek 6. člena Konvencije. Trdila je, da o njenih pravicah iz zdravstvenega zavarovanja predsednik Prizivnega odbora ni odločal na poštenu obravnavi.

Komisija je dne 15. novembra 1983 sprejela vlogo. [...]

22. - 41. [Pri odločanju o uporabnosti 1. odstavka 6. člena Konvencije v pričujočem primeru je Sodišče ugotovilo, da pri pravicah iz zdravstvenega zavarovanja civilnopravni elementi prevladujejo nad javnopravnimi, torej po 1. odstavku 6. člena Konvencije omenjene pravice štejejo za civilne pravice.]

42. Vlagateljica pritožbe priznava, da je predsednik Prizivnega odbora predstavljal „neodvisno in nepristransko, z zakonom ustanovljeno sodišče”, ki je primer obravnavalo „v razumnem roku”. Nadalje soglaša, da se mora v zdravstvenih postopkih načelo javnosti podrediti spoštovanju pacientovega zasebnega življenja.

Po drugi strani pa meni, da ji je bila pred predsednikom Prizivnega odbora zanikana pravica do poštenega obravnavanja. V povezavi s tem zatrjuje, da je prišlo do dvojne kršitve načela enakosti orožij s Poklicnim združenjem. Prvič, ni imela možnosti, da bi se pojavila pred sodiščem - sama ali z zagovornikom - in zagovarjala svojo plat primera. Drugič, poročili dvojice stalnih izvedencev ji nista bili dostopni, zaradi česar jih ni mogla niti komentirati niti zahtevati drugega izvedenstva.

43. [...]

44. [...] Omejujemo se na ugotovitev, da stalni izvedenec sam ne more odločiti o civilni pravici. Odgovornost odločitve leži na predsedniku Prizivnega odbora, pa čeprav ta - kot v našem primeru - zgolj ratificira mnenje izvedenca. [...]

Poleg tega ni prišlo do kršitve načela enakosti orožij v smislu poštenega sojenja (glej *Delcourt v. Belgija*, 17. januar 1970). Poklicno združenje ni uživalo nobenih procesnih prednosti, saj v primeru, da bi bilo mnenje izvedencev zanj neugodno, tudi samo ne bi imelo možnosti navajanja ustnih ali pisnih argumentov ali izpodbijanja verodostojnosti neugodnega mnenja. V tem smislu torej ni šlo za pomanjkanje ravnotežja med strankama.

Po drugi strani pa sicer zakonit postopek pred predsednikom Prizivnega odbora nikakor ni omogočal primerne udeležbe strank. Prvič, predsednik Prizivnega odbora ni ge. Feldbrugge niti zaslíšal, niti je ni zaprosil, naj poda svoj pisni zagovor. Drugič, tako njej, kot tudi njenemu zagovorniku je bil onemogočen dostop do spisa, torej tudi do obeh izvedenskih poročil, katerima tako ni mogla ugovarjati. [...] Na kratko: postopek pred predsednikom Prizivnega odbora ni zadostil enemu temeljnih procesnih zagotovil.

45. - 46. [...]

47. Zaključujemo, da je prišlo do kršitve 1. odstavka 6. člena Konvencije.